

ΟΙ
ΠΕΙΡΑΤΕΣ
ΤΗΣ
ΜΙΣΕΥΗΝΟΥ

Τη Νύχτα της 26 Γενάρη κάτι διαφορετικό θα αιωρείται πάνω από τις μπετονένιες στέγες αυτής της πόλης. Ένα «φάντασμα» θα γλυστράει στα στενά του κέντρου και της περιφέρειας, κάποια παιδιά θα ξαγρυπνούν αφουγκράζοντας τους χτύπους της μητρόπολης, μια ενέργεια θα καλεί, θα μαγνητίζει όλους αυτούς που κατορθώνουν να κρύβουν τις μνήμες μέσα στα κάστρα της παραμυθιένιας στιγμής και του ονείρου.

Ένα χρόνο πριν, στους ίδιους δρόμους, στα ίδια κτίρια, γεννιόταν αυτό που πριν μερικές μέρες σκόρπισε τις ασύγκριτες ευωδιές του, μεθώντας τις καρδιές χιλιάδων νέων και γέρον.

Η αρχή έχει γίνει. Οι ρίζες έχουν απλώσει και διακλαδώνονται μέσα στο ανόργανο σώμα της κοινωνικής παρακμής.

Ποιός μπορεί να σταματήσει αυτό το χείμαρρο των επιθυμιών;

Αφελείς μικροαστοί, η καταστροφή της χαράς που τόσο επιμελώς δημιουργήσατε και συντηρήσατε, μετατρέπεται σε χαρά της καταστροφής, που θα σας παρασύρει στα βάθη της κόλασης που προορίζατε για μας και τα παιδιά σας.

Για κείμενα, σκίτσα, χρήματα κ.λ.π.
γράψτε: Τ.Θ. 31362, Τ.Κ. 10035, ΑΘΗΝΑ

Αυτό το τεύχος δεν θα μπορούσε να αφιερωθεί σε κανένα άλλο απ' αυτά τα παιδιά ενός κατώτερου θεού. Του Απόλλωνα για την ποίηση της σύγκρουσης τους, του Πάνα για τον ερωτισμό τους, της Άρτεμης για την αγριότητα της θηλυκότητας τους, της Έριδας για τη σχιζοφρένεια τους. Σ' αυτούς τους σχιζοφρενείς που στην Πατησίων ζωγράφισαν την πιο άγρια σύγκρουση της Αθήνας, και στην Ομόνοια πλήρωναν τη κόκα-κόλα περιμένοντας υπομονετικά στην ουρά. Που ξήλωναν πεζοδρομία ανενδοίαστα, αλλά δίσταζαν να σπάσουν το Μινιόν για να πάρουν κράνη. Στην κοπελιά που έσπασε το τσοντάδικο «Αλάσκα», στα κορίτσια που πετροβολούσαν τα ΜΑΤ σχεδόν εξ' επαφής, αναταράσσοντας όλο τους το κορμί με κάθε πέτρα. Στις χιλιάδες που δεν το κούνησαν για ώρες από την Ομόνοια, κι όταν έφυγαν πήραν μαζί τις φωτιές τους. Σ' αυτούς που το βράδυ έξω από το Πολυτεχνείο χόρευαν δίπλα στα δακρυγόνα. Σ' αυτούς που κνηγνημένοι έκαψαν δύο κλούβες στο Ζάππειο, με μόνο όπλο τους αναπήρες και την τρέλλα τους.

Ίσως και σ' εκείνα τα κομματόσκυλα που 8 χρόνια ζούσαν στον παράδεισο, και ξαφνικά βγήκαν στο δρόμο, νομίζοντας ότι μας χρησιμοποιούν. Μας καταδιασκέδασαν. Στους υποκνηγτές των ταραχών, τους μαθητές που έβαλαν κόμματα, οργανώσεις, επαναστάτες και ρεφορμιστές, λογικούς και τρελλούς, να χορεύουν όπως κι αυτοί. Στον πιο αντόνομο, αυτοοργανωμένο και σχιζοφρενή αγώνα των τελευταίων χρόνων.

Όμως δεν θα μπορούσαμε ν' αφεθούμε να συμπαρασχεθούμε από το τρελλό όνειρο που ζήσαμε αυτές τις δυο μέρες.

Τα πολιτικά, οικονομικά και στρατιωτικά κατακάθια αυτής της κοινωνίας, οδηγούν χιλιάδες αδέρφια μας σ' ένα πόλεμο χωρίς τέλος. Βορά στα βρυκολάκια δόντια τους, σέρνονται στα πεδία των μαχών στις αχανείς ερήμους, για να κάνουν το μακάβριο ντεκόρ των γυρισμάτων του CNN και των άλλων μαγαζιών (μικρών και μεγάλων). Αρνούμενοι να συμμετάσχουμε στους πολέμους τους, δηλώνουμε ότι ο μόνος πόλεμος που θα συμμετάσχουμε είναι οι καθημερινές μάχες της Πατησίων, της Βίλνα, του Βερολίνου, του Σαν Φραντσίσκο, της Νέας Υόρκης, της Μαδρίτης, και σε κάθε τόπο και στιγμή που διεξάγεται ο ταξικός-κοινωνικός πόλεμος.

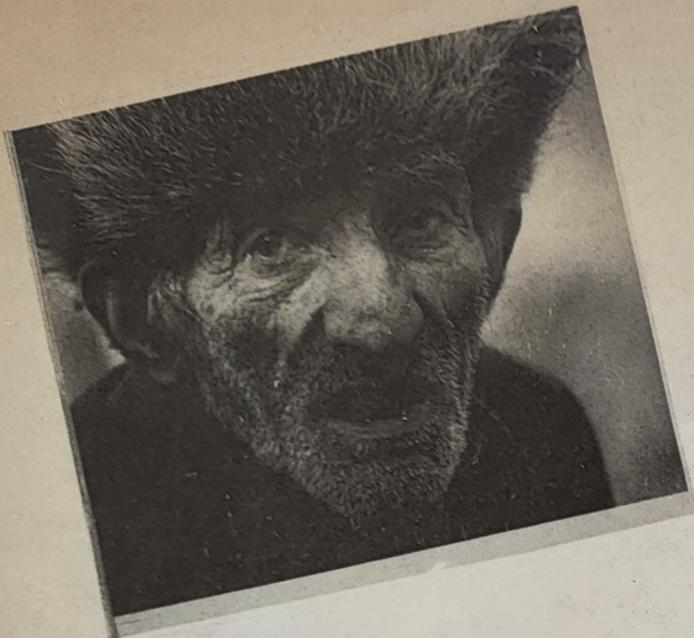
ΠΙΣΩ ΓΟΡΙΑΛΕΣ
ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ

Σκοτεινά δωμάτια της απομόνωσης του αιωρούμενου φόβου στον παλμό που μόνο η καρδιά μπορεί να αφουγκραστεί στο ανέλπιστο ξέσπασμα των ματιών σου και του γέλιου σου στις θύμιες αυτού που ίσως και νάναι μέλλον

Ίσως τα όνειρα να ζηλεύουν το φως σου μέσα από αισθήσεις που περιμένουν φιλή ζωής πνοή αδύνατης φυγής σε αλλόκοτους χρόνους πίσω από φύλλα

Έκρηξη χαράς, αγωνίας, ελπίδας; κάτι πρέπει να ποθεί ποιός μπορεί να εκφράσει τα έντοκτα φτάνει

Έφτασε λοιπόν η στιγμή που η συσσωρευμένη φρίκη και παρόνοια ξεχύθηκε στους λευκούς αμμόλοφους της Μ. Ανατολής.

Οι δούλοι του χτήματος άρχισαν να συγχροούνται με τους υποταγμένους του θρησκευτικού φανατισμού.

Εκατοντάδες χιλιάδες άβουλοι και φαντασμένων αρχίζουν ένα πόλεμο που ξέρουμε την αρχή του, αλλά που δεν μπορούμε να φανταστούμε το τέλος του.

Φαντασμαγορικά πλάνα λαμπερών τροχιοδεικτικών, πολύχρωμες εκρήξεις έρχονται να αντικαταστήσουν τη φρίκη του πολέμου στα μάτια όλης της ανθρωπότητας, που αρέσεται - στο μεγαλύτερο μέρος της - απλά και μόνο στο να θριαμβολογεί υπέρ ή κατά του ενός ή του άλλου, ή στην άλλη περίπτωση να ευαγγελίζεται για το τέλος του πολέμου που η σιωπή της ανοχή επέτρεψε να γίνει πραγματικότητα.

Οι πρώτες στιγμές ξεβράζουν όλη τη χυδαιότητα του ανθρώπινου είδους. Άμαχοι, παιδιά, γέροι και γριές, πάνε να συναντήσουν τους αξιωματικούς προγόνους τους, χωρίς καν να προλάβουν να εκφράσουν έστω και την παρρησιακή αντίδραση, θύματα ενός ηλεκτρονικού πολέμου, που το σημαντικότερο πράγμα που πρόκειται να αναδείξει - εκτός της ανθρώπινης ανοησίας - είναι τα βρυκολάνια πορτραίτα των πρωταγωνιστών της σφαγής.

Αφεντικά, πολιτικοί, στρατιωτικοί, παπάδες, δάσκαλοι, δημοσιογράφοι. Ο ανθός του κοινωνικού περιττώματος στη πιο μεγάλη του στιγμή. Τη στιγμή της μόνης «γιορτής» που αυτοί ξέρουν να οργανώνουν. Τη γιορτή του πολέμου που χρειάζεται όμως και τους υπηρέτες της.

Εργάτες-τριες, παιδιά, γέροι, ξεχνούν ακόμα και τα πιο στοιχειώδη δικαιώματά τους. Εξαθλιωμένοι από τα πριν, σέρνονται ή συμπαρασύρονται σε μια «γιορτή», που το μόνο δώρο, η μόνη ευχαρίστηση, η μόνη μέθη και απόλαυση θα είναι τα συντριμμια των ψυχικών και σωματικών ερειπίων που θ' αφήσουν πίσω τους.

Οι ρόλοι είναι καλά κατανοημένοι. Τεράστια τραστ ετοιμάσαν και εξόπλισαν δύο απίθανους στρατούς. Ανεπανάληπτα επιθετικά και αμυντικά όπλα περιμένα συσσωρευμένα στη στιγμή που θα τα χρησιμοποιούσαν. Άχρηστα κατασκευάσματα σε περιόδους ειρήνης, έπρεπε να βρούν ένα λόγο ύπαρξης. Ένα λόγο ύπαρξης όμως έντονο, δυνατό, και με ανθρώπινο προσώπιο.

Η λογική της θεομοποίησης της απόλυτης νομιμότητας στις προσταγές και τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης της κάθε χώρα ξεχωριστά (της πειθήνιας δηλαδή υποταγής των εξουσιαζόμενων προλεταρίων στους εξουσιαστές πολιτικούς και οικονομικούς αφέντες κάθε τόπου), έρχεται να διευρυνθεί και σε επίπεδο κρατών, όπου η «κοινωνική ειρήνη» και υποταγή θα διασφαλίζεται ακόμα και με τη χρήση όπλων, όταν οι συνθήκες (εξαθλίωση, πολιτικές βλέψεις) θα καθιστούν αδύνατη την πειθώ της οικονομίας.

Έτσι η επιτακτική ανάγκη πραγμάτωσης αυτών των επιλογών, έφερε τη σημερινή διεθνή σύρραξη που έντεχνα μεταφέρθηκε στο πρόσωπο του Μπούς ή του Χουσεΐν, ανεπτυγμένης Δύσης και υπανάπτυκτης Ανατολής, Χριστιανικής πραότητας και Μουσουλμανικού φανατισμού. Ο Μπούς οίγουρα δεν είναι ο ιδανικός και τίμιος απελευθερωτής των καταπιεζομένων, όπως φυσικά ο Χουσεΐν δεν είναι ο σχιζοφρενής σφαγέας, ο φανατικός που δεν φοβάται να σύρει όλο το κόσμο στον πόλεμο. Και οι δύο αποτελούν το διπλό πρόσωπο της ίδιας πάντα λογικής του απόλυτου κέρδους και εξουσίας, που προκειμένου να διατηρηθούν, στέλνουν στο σφαγείο χιλιάδες εξαθλιωμένους ανθρώπους, χρησιμοποιώντας το χτήμα ή τη θρησκευτική παρόνοια όπου αυτό είναι πιο πρόσφορο και αποτελεσματικό.

Στο προηγούμενο τεύχος λέγαμε ότι ο θρησκευτικός παράγοντας θα παίζει τεράστιο ρόλο - ίσως τον σημαντικότερο - στην παγκόσμια σιγή μετά την «κατάρρευση» του «σοσιαλιστικού» μπλοκ.

Η οικονομική εξαθλίωση του Ιρακινού λαού (λόγω του δετή πολέμου με τους Πέρσες) έπρεπε να βρει διέξοδο. Η καλύτερη λύση προωποποιήθηκε με τη φασιστική όσο και φυσική - με τους όρους σκέψης της εξουσίας - εισβολή στο Κουβέϊτ. Μια εισβολή που θα εξασφάλιζε στην Ιρακινή εξουσία χρήματα και δύναμη. Χρήματα για να κατευνάσει τις διαθέσεις των πληβείων της, και δύναμη για να παίξει σημαίνοντα ρόλο στην περιοχή γενέτει.

Όντας αδύνατο να βρεθεί καλύτερη ευκαιρία, οι ΕΠΑ και λοιπά ευρωπαϊκά κράτη, μετέτρεψαν μια «απλή» εισβολή σε μείζον πολιτικό και στρατιωτικό ζήτημα (κάτι που δεν έγινε ούτε για τη Ν. Αφρική, ούτε για τη Γρενάδα, ούτε για το Αφγανιστάν) προσδοκώντας δύο κυρίως πράγματα: α) να βάλουν χέρι στα αραβικά πετρέλαια και β) να ξεπεράσουν οι Αμερικανοί το Βιετναμικό σύνδρομο καθιστώντας μια νέα τάξη πραγμάτων (πράγμα που βρήκε οπαδούς στο σύνολο των ευρωπαϊκών κρατών) απόλυτης κυριαρχίας και εξουσίας.

Έτσι μετά από ένα τυπικό αποκλεισμό πέντε μηνών, αφού Ιράν και Τουρκία τροφοδοτούσαν τους Ιρακινούς - στο όνομα της ανθρωπιστικής βοήθειας - και υποτιθέμενων ειρηνιστικών διαπραγματεύσεων (σκηνικό που ήρθαν να παίξουν τα απανταχού πολιτικά σκουλήκια) φτάσαμε στη στιγμή που οι στρατιωτικοί αναλάβανε να σώσουν την τιμή του ανθρώπινου γένους.

Πριν όμως περάσουμε σε αυτό το δεύτερο σκέλος (τη στρατιωτική δράση) θα πρέπει να ξαναδούμε ίσως λίγο ακόμα τις αιτίες και τις προσδοκίες των ΕΠΑ και των λοιπών συμμάχων τους, στα πλαίσια των γενικότερων κατευθύνσεων της ανά τον κόσμο εξουσίας.

Έχουμε ξαναπεί ότι ζούμε σε μια γενικότερη εποχή σκοταδισμού και συντηρητισμού. Η δεξιά καθεστρικά τάξη πραγμάτων αντιπληθύνεται, επιδιώκοντας τη δημιουργία μιας κοινωνίας νεοκρίσης νομιμότητας, όπου ο μεγάλος αδελφός θα έχει λόγο ζωής και θανάτου στους υληθούς του.

Το ρόλο αυτό σε διεθνές επίπεδο έρχονται να καλύψουν οι ΕΠΑ, που αν μη τι άλλο, είναι μαζί με τη Γερμανία και την Αγγλία, οι κυριότερες εστίες του φασιστικού «νεοφιλελευθερισμού», της απόλυτης πολιτικής σιωπής, της ολοκληρωτικής μετατροπής του ανθρώπου σε άβουλα ανθρωποειδή.

Έτσι ένα μόλις μήνα μετά, τα λόγια αυτά αποδεικνύονται προφητικά, στη βάση που η θρησκεία αποτελεί την κυριότερη αιτία συνεργασίας του αραβικού μετώπου, που συνιστά τουλάχιστον στην αρχή της, την ένωση των «εξαθλιωμένων» εξουσιαστών της Ανατολής στην εναντίωση τους στους αλλόθρησκους Αμερικανούς Εβραίους και στους προδότες Σαουδάραβες ομοθρήσκους τους.

Οι νέες συνθήκες εξουσίας και εκμετάλλευσης καθιστούν άχρηστα τα ως τώρα κράτη χωροφύλακες κάθε περιοχής, αναγκάζοντάς τα να αναζητήσουν νέους ρόλους για τους εαυτούς τους. Έτσι μετά τα ιστορικά γεγονότα στη Σοβιετική Ένωση, το Ιράκ έμεινε χωρίς προστατή. Βλέποντας πως ο ρόλος της είναι καταδικασμένος, η Ιρακινή εξουσία εξαπέλυσε ένα πόλεμο με στόχο να κρατήσει το ρόλο της αυτό - του τοποτηρητή - στηριζόμενη πλέον στις δικές της δυνάμεις, και φυσικά στα όπλα που Αμερικανοί και Σοβιετικοί της προμήθευσαν.

Το Ισραήλ απομονώνεται από τους Αμερικανούς σταδιακά και προσεκτικά. Η στυγνή πολιτική του στο θέμα των Παλαιστινίων το κατέστησε κάθε άλλο παρά ικανό γι' αυτό το ρόλο. Η Εβραϊκή κοινότητα παρά την οικονομική της δύναμη, διαισθάνεται το τέλος της, και προσπαθεί να κρατηθεί στην κορυφή της διεθνούς εξουσίας, παίζοντας ένα συνετά ουδέτερο ρόλο μέχρι στιγμής - παρόλους τους βομβαρδισμούς που δέχεται - ερχόμενη σε αντίθεση με τους μέχρι τώρα χειρισμούς που την ήθελαν να κάνει αυτή το πρώτο βήμα, και χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν θα συμμετάσχει ενεργά στον πόλεμο, πιεζόμενη σε μεγάλο βαθμό και από τη λαϊκή βάση που τόσα χρόνια έχει γαλουχηθεί σ' αυτή τη λογική (του κυριαρχού, του δυνατού, του αφέντη και πάει λέγοντας).

Ερχόμαστε λοιπόν στο στρατιωτικό σκηνικό που αποτελεί και την πιο θεαματική πλευρά της υπόθεσης. Νέα όπλα δοκιμάζονται και ανακαλύπτεται η επιχειρησιακή τους δυνατότητα - διαφημίζοντας τις κατασκευάστριες εταιρίες - σχετικά με την πιστότητα στα επιζητούμενα καταστροφικά αποτελέσματα.

Οι επιχειρησιακές όμως δυνατότητες του κάθε κράτους μας αφήνουν αδιάφορους. Άσχετα με το ποιός έχει τα καλύτερα όπλα, το γεγονός παραμένει ένα: ΑΘΩΟΙ σκοτώνονται στη Βασόρα, στη Βαγδάτη, στο Κουβέϊτ, στο Τελ Αβίβ, στην Ιερουσαλήμ και αλλού, για χάρη κάποιων άλλων.

Χιλιάδες χάνουν τη ζωή τους για νεκρές έννοιες όπως πατρίδα, θρησκεία, λεφτά και δόξα.

Δεκάδες κράτη εμπλέκονται σ' ένα πόλεμο, έχοντας σαν κύριο σκοπό να καταστείλουν τις εξεγερσιακές διαθέσεις των λαών στο εσωτερικό τους, προσπαθώντας να ανακόψουν τη συνεχιζόμενη αύξηση της δυσαρέσκειας όπως αυτή αντικατοπτρίζεται στο Μαρόκο, την Αλγερία, το Ισραήλ, τη Γερμανία, τη Σοβιετική Ένωση (μήπως η εξέγερση των Σοβιετικών λαών δεν θάφτηκε από το βάρος του πολέμου;), στη Τουρκία, την Ελλάδα (δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι στο φάσμα του πολέμου πέρασαν σε δεύτερο πλάνο οι μαθητικές διεκδικήσεις, η μεγαλειώδης εξέγερση της 10ης Γενάρη, και φυσικά, ούτε λόγος να γίνεται, οι ανύπαρκτες εργατικές διεκδικήσεις).

Το δημοσιογραφικό αίσχος αποτελεί την ιδανική τροφή για την πνευματική δίαιτα της κοινωνίας, που αρνούμενη να αντιδράσει ουσιαστικά στη χυδαιότητα του πολέμου, προτιμά να καθιλώνεται μπροστά στην τηλεόραση, αναμασσώντας «επικαιρες ειδήσεις» πολέμου, και φαντασιώσεις μιλιταριστικού ηρωισμού, περιμένοντας εναγώνια τη στιγμή της πυρηνικής δολοφονίας-αυτοκτονίας της.

Όλα αυτά όμως δεν έχουν και τόση σημασία. Η καταστροφή της φύσης, οι νεκροί, οι πεινασμένοι, οι άρρωστοι, δεν μπορούν να συγχριθούν με τη μαγεία της ζωντανής αναμετάδοσης.

Εμείς όμως, επιζητώντας την ειρήνη, την αγνότητα, τη γλυκύτητα του παιχνιδιού και του έρωτα, τη μόνη αλήθεια που θέλει όλους τους ανθρώπους ισότιμους και ελεύθερους, ΑΡΝΟΥΜΑΣΤΕ ΤΗ ΦΡΙΚΗ ΤΗΣ ΠΡΟΣΦΟΡΑΣ ΤΟΥΣ, ΔΙΑΚΗΡΥΣΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΡΗΣΗ ΤΗΣ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΕ ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΑΣ ΑΝΗΚΕΙ, ΚΑΙ ΚΗΡΥΣΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΔΙΑΡΚΗ ΠΟΛΕΜΟ ΣΕ ΑΥΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥΣ ΤΟΥΣ.

Γιάννης Μπ.

«Γιατί η θέληση μας για ζωή είναι πιο δυνατή από τη δίψα σας για θάνατο. Γιατί στα λαμπυράκια πολεμικά χρώματα του προσώπου μας φοράμε το κόκκινο του αίματος εκατοντάδων συντρόφων, νέων ανθρώπων που δολοφονήθηκαν στους δρόμους από το δημοκρατικό σας νόμο και τάξη, από την ηρωϊκή στην ατελείωτη γιατι δεν είχαν άδεια για μοτοποδηλάτο!»

Ινδιάνοι των μητροπόλεων, Ρώμη 1977

Αφιερωμένο στη Λήδα

Υπάρχει ένα θεωρητικό πρόβλημα γύρω από την ερμηνεία των γεγονότων της 10ης και 11ης Γενάρη, δηλαδή κατά πόσο αυτά μπορούν να ενταχθούν στον μαθητικό και φοιτητικό αγώνα που ξεκίνησε το Νοέμβριο, και συνεχίζεται μέχρι τη στιγμή που γράφεται αυτό το κείμενο. Και αυτό γιατί όχι μόνο η κυβέρνηση, τα κόμματα της αντιπολίτευσης, τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, αλλά και κάποιοι φοιτητικοί κύκλοι αριστερού (και κατά τα λεγόμενα τους ριζοσπαστικού) προσανατολισμού, διέδωσαν κατά κόρον ότι οι 10-11 Γενάρη ήταν έργο προβοκατόρων και 200 «γνωστών-αγνώστων», και όχι μια εξεγερτική αντιπαράθεση του μαθητικού-φοιτητικού κινήματος αυτής της εποχής. Από την άλλη, είναι σαφές για όποιον έζησε τα γεγονότα και δεν ανήκει στους παραπάνω κύκλους, ότι πράγματι μπορεί η αφορμή να ήταν οι μαθητικές κινητοποιήσεις και καταλήψεις, αλλά οι συγκρούσεις στους δρόμους της Αθήνας εκείνες τις μέρες, είχαν, αν μη τι άλλο, μια διαφορετική κοινωνική σύνθεση και υποκειμενικότητα (γι' αυτό ήταν τόσο άγριες, διαρκείς και πολυπληθείς), που δύσκολα κάποιος μπορεί να τις θεωρήσει απλά σαν μια μορφή διαμαρτυρίας των μαθητών-φοιτητών, σαν μια συνιστώσα δηλαδή ανάμεσα στις άλλες μορφές πάλης του σπουδαστικού κινήματος. Αυτές οι δύο οπτικές θα μπορούσαν να εκληφθούν ως ταυτόσημες, αλλά δεν είναι. Γιατί για την μεν πρώτη ότι συνέβη ήταν έργο «κακών», «προβοκατόρων» κλπ. άρα απομονώσιμο και καταδικαστέο, ενώ για τη δεύτερη, εκλαμβανόμενο ως εξεγερσιακό και υπερβατικό κάποιων καταστάσεων και συμπεριφορών, συνιστάται σαν φάρμακο για πολλές από τις ασθένειες που συνταράζουν και θα συνταράξουν αυτή τη μολυσμένη κοινωνία.

Κατ' αρχήν θεωρούμε αναγκαίο να διαχωρίσουμε τις δύο νύχτες, όσο και αν αυτό φανεί σε κάποιους παράξενο. Αυτός ο διαχωρισμός δεν θα γίνει στη βάση του αριθμού των εξεγερμένων (αφού και στις 11 Γενάρη υπήρχε ένα τεράστιο πλήθος έξω και μέσα στο Πολυτεχνείο, αλλά και στους γύρω δρόμους), ούτε στη βιαιότητα των συγκρούσεων (αφού τη δεύτερη μέρα υπήρχε μάλιστα πιο οργανωμένη άμυνα στις επιθέσεις της αστυνομίας, λόγω της εμπειρίας της προηγούμενης μέρας), αλλά θα στηριχθεί στη χωροταξία των συγκρούσεων και στην κοινωνική σύνθεση του πλήθους. Δηλαδή στις 10 Γενάρη είναι σαφές ότι η σύγκρουση δεν περιορίστηκε στο Πολυτεχνείο και στους γύρω δρόμους, αλλά φωτιές, οδοφράγματα, συμπλοκές με την Αστυνομία, επιθέσεις σε Δημόσια κτίρια και τράπεζες, σημειώθηκαν από την πλατεία Βασιλίας και την οδό Φυλής έως τη Λεωφόρο Αμαλίας και το Ζάππειο, και από το Πνευματικό Κέντρο του Δήμου και την Πανεπιστημίου έως την πλατεία Κουμουνδούρου και Βάθης (με επίκεντρο βέβαια την Ομόνοια αρχικά, και το χώρο γύρω από το Πολυτεχνείο αργά το βράδυ). Πρέπει επίσης να σημειώσουμε ότι η χρονική διάρκεια των γεγονότων της 10ης Γενάρη ήταν πολύ μεγαλύτερη, αφού το κέντρο της Αθήνας ανήκε στους διαδηλωτές ουσιαστικά από τις 11 το πρωί. Αντά βέβαια έχουν να κάνουν με τη σύνθεση του κόσμου εκείνης της ημέρας, όπως θα πούμε αμέσως τώρα.

Αυτό που εντυπωσίασε, και σίγουρα προκάλεσε την ανάγκη στ' αφεντικά να μιλούν για 200 προβοκάτορες, ήταν το ότι οι εξεγερμένοι της 10ης Γενάρη μπορεί στην πλειοψηφία να ήταν μαθητές-φοιτητές, αλλά υπήρχε και ένας ικανότατος αριθμός ανθρώπων κάθε ηλικίας και από διάφορα κοινωνικά στρώματα, που βρήκαν την ευκαιρία να εκδηλώσουν την οργή και την αγανάκτησή για τη σημερινή κατάσταση τους (ευκαιρία που δεν τους δόθηκε από την οργανωμένη πάλη του εργασιακού χώρου στο οποίο βρίσκονται, όταν δέχθηκαν την ολομέτωπη επίθεση των αφεντικών το φθινόπωρο). Στις 11 Γενάρη αυτοί οι άνθρωποι ήταν σαφώς πιο λίγοι (και έτσι στην αιχμή του αγώνα ήταν η άγρια νεολαία), αφού είναι σπάνιο μέρες εξέγερσης όπως η 10η Γενάρη να επαναλαμβάνονται τακτικά στη φάση του καπιταλισμού που ζούμε σήμερα. Μεγάλο θέμα αυτό το τελευταίο, που θα το δούμε λίγο στο τέλος του κειμένου.

Είδαμε λοιπόν στις 10 Γενάρη, δημόσιους και ιδιωτικούς υπαλλήλους, νοικοκυρές, εργάτες και εργάτριες, μεσήλικες, παλιούς συντρόφους, να βρίσκονται μαζί στα οδοφράγματα και στις φωτιές με «χούλιγκαν», φοιτητές, μαθητές, νεαρούς εργαζόμενους-ες μη εξασφαλισμένους ή υποασφαλισμένους, «τρελλαμένους», πολιτικοποιημένους που έτσι κι αλλιώς κατεβαίνουν στο πεζοδρόμιο, αναρχικούς, έτσι ώστε όλοι μαζί (και χωρίς καμμία προηγούμενη επαφή ή οργάνωση, κυριολεκτικά αυθόρμητα) να φτιάχνουν μια τέτοια δύναμη κρούσης, που να μπορεί να κρατά τον έλεγχο του ιστορικού κέντρου της πόλης για 15 περίπου ώρες. Και όλα αυτά, το επαναλαμβάνουμε γιατί εκεί βρίσκεται η μαγεία αυτής της βραδιάς, χωρίς καμμία προηγούμενη οργάνωση, μεσολάβηση, ή συμφωνία πάνω σ' ένα στόχο. Και όχι μόνο αυτό, αλλά και ν' αντιμετωπίζεται με επιτυχία τις εγκληματικές επιθέσεις των μπάτσων (που κατέληξαν στη δολοφονία των εγκλωβισμένων στο Κ. Μαρούσι), τους οποίους επανειλημένα απώθησε και κινήθηκε. Είναι σαφές άλλωστε ότι η τεράστια χρήση δακρυγόνων (πολλές φορές πάνω και στους ίδιους τους διαδηλωτές με ευθεία σκόπευση) από πλευράς της αστυνομίας, οφείλεται στο φόβο, το δέος και την αδυναμία που ένιωθαν οι μπάτσοι και τ' αφεντικά τους μπροστά στην οργή, την αποφασιστικότητα και το πλήθος των εξεγερμένων. Δεν χωρά αμφιβολία ότι αν

οι μπάτσοι είχαν μπροστά τους μόνο 200 προβοκάτορες, ή θα τους είχαν διαλύσει, ή αν ήταν δικοί τους (όπως υπονόησαν κάποιοι σχολιάκια δημοσιογράφοι-ασφαλίτες όπως πχ της Ελευθεροτυπίας) θα τους απέσυραν αφού δεν θα είχαν τί άλλο να κάνουν μετά τις πρώτες ζημιές. Αλλά τις χιλιάδες του κόσμου μόνο η κόρησση μπορεί να καταβάλλει (ή η έλλειψη προοπτικής από ένα σημείο και πέρα), κάτι που φάνηκε στις 10-11 Γενάρη.

Στις 11 Γενάρη αυτή η σύνθεση είχε σ' ένα βαθμό αλλάξει, γι' αυτό και τα γεγονότα δεν πήραν την έκταση και δεν κράτησαν τόσο όσο την προηγούμενη μέρα. Αυτό με τίποτα δεν μειώνει τη σημασία και την αξία τους, μας βάζει όμως σε ορισμένες σκέψεις για την προοπτική που πρέπει να μπαίνει σε τέτοιες περιπτώσεις για τη διάχυση του κοινωνικού αγώνα, αφού παραμένει σταθερή άποψη του γράφοντος, ότι η σύγκρουση στο δρόμο είναι μια μεταβλητή της ριζοσπαστικής κριτικής (θεωρητικής και έμπρακτης) της υπάρχουσας κοινωνίας, και όχι η μοναδική μέθοδος αντιμετώπισης των πολυποικίλων μηχανισμών καταστολής και αλλοτρίωσης του κράτους.

Αυτός ο διαχωρισμός που κάναμε, είναι απαραίτητος για να φτάσουμε στο κύριο ζήτημα που μας απασχολεί σ' αυτό το κείμενο, που είναι η υπέρβαση της συγκεκριμένης ημέρας των αιτημάτων των μαθητικών-φοιτητικών κινητοποιήσεων, και η εμφάνιση για μια ακόμη φορά στο προσκήνιο του κοινωνικού αγώνα της μορφής των Χανίων το καλοκαίρι, αλλά και της Πάτρας μετά τη δολοφονία του καθηγητή Τεμπονέρα (τα γεγονότα της Πάτρας μετά τη δολοφονία αποσιωπήθηκαν επιμελώς από το σύνολο των μέσων ενημέρωσης). Για να γίνουμε πιο σαφείς πρέπει να πούμε ότι οι αγώνες μετά την άνοδο στην κυβέρνηση της ΝΔ (εννοούμε τους εργατικούς αγώνες γιατί η εξέγερση των φυλακισμένων έχει εντελώς ιδιαίτερα χαρακτηριστικά), διεξήχθησαν με μια κορπορατιβιστική λογική (που βέβαια δεν είναι καινούργια, αλλά τη δεκαετία που κυβέρνησε το ΠΑΣΟΚ διογκώθηκε και κυριάρχησε στους εργατικούς αγώνες), δηλαδή ο συγκεκριμένος κλάδος συγκρούεται κύρια με το κράτος προκειμένου να βελτιώσει τη θέση του ως τέτοιος στην οικονομία της αγοράς. Δεν συνδέεται με άλλους κλάδους (παρά μόνο σε υποτονικές γενικές απεργίες που προσβάλλουν τελικά την έννοια) ούτε βάζει γενικότερα ζητήματα εργασιακών σχέσεων, πειθαρχίας, επιτήρησης, συνολικής επίθεσης των αφεντικών άρα και συνολικής απάντησης. Χαρακτηριστικό γι' αυτό είναι οι ελάχιστες απεργίες συμπαράστασης που έγιναν, αλλά και το γενικότερο κλίμα που επικράτησε στις κινητοποιήσεις των καθηγητών και σ' αυτές για το ασφαλιστικό και το αντιπεριφερειακό νομοσχέδιο, με εξαίρεση την Πάτρα και το Μαντούδι όπου πραγματικά ολόκληρες πόλεις αντιμετώπισαν συλλογικά το πρόβλημα των απολύσεων και της ανεργίας. Αυτή η λογική διακατέχει λιγότερο τους φοιτητές, και ακόμη λιγότερο τους μαθητές, αλλά υπάρχει. Εκφράστηκε δε με τις ομάδες περιφρούρησης στις πορείες και τις λεκτικές αντιπαραθέσεις, όπου εμφανίστηκε ένας φόβος (αδικαιολόγητος από ένα σημείο και πέρα) για εξωφοιτητικά ή εξωμαθητικά στοιχεία.

Όμως στις 10 Γενάρη αυτή η λογική κατέρρευσε, οι μαθητές και οι φοιτητές υπερέβησαν τους ρόλους τους και τα αιτήματα που τους περιόριζαν, και ενώθηκαν με όλους τους μητροπολιτικούς προλετάριους για να πάρουν την πόλη, και να εκφράσουν μέσα από τη συμβολική σύγκρουση με τους μπάτσους, ολόκληρη τη λύσσα που τους τρώει τα σωθικά, για την καθημερινή πλήξη και εξαθλίωση. Είχαμε δηλαδή να κάνουμε με μια κλασική περίπτωση εξέγερσης, που βέβαια χρειάζεται πάντα μια αφορμή για να εκδηλωθεί' στη συγκεκριμένη περίπτωση αυτό ήταν η επίθεση ογκώδους τμήματος της διαδήλωσης στα γραφεία της ΝΔ στην Κάνιγγος, και η σύγκρουση με τα ΜΑΤ που ξέσπασε. Αλλά το ότι αναζητείτο μόνο η αφορμή είχε φανεί από τις προηγούμενες κινη-

τοποιήσεις, αλλά και στη διαδήλωση εκείνης της μέρας (με το αυτοκίνητο της Γκρουπ τέσσερα, τις λεκτικές αφιμαγίες, τα συνθήματα).

Λέξεις να σημειωθεί εδώ, ότι κατά τη διάρκεια των συγκρούσεων το απόγευμα της 10ης Γενάρη, οι γνωστοί πυροσβέστες παντός είδους αγώνα, κυριαρχούμενοι από την κορπορατιβιστική λογική που αναφέραμε πιο πάνω, καλούσαν με ντουτυμένες τους φοιτητές να φύγουν από την περιοχή της Ομόνοιας, και να κάνουν πορεία διαμαρτυρόμενοι για την αστυνομική βία. Αν πετύχαιναν κάτι τέτοιο, αυτόματα θα άφηναν κάποιους να συγκρούονται με την αστυνομία χωρίς την ηθική και φυσική υποστήριξη χιλιάδων άλλων, που ναι μεν δεν συγκρούονταν άμεσα με τους μπάτσους, αλλά και μόνο η παρουσία τους τόνωνε το ηθικό των μαχητών της πρώτης γραμμής του αγώνα. Το ότι απέτυχαν οφείλεται αφενός μεν στο ότι η σύνθεση του κόσμου είχε κατά πολύ διευρυνθεί, αλλά και στο ότι οι φοιτητές-μαθητές δεν είχαν καμμία διάθεση ν' αφήσουν τον αγώνα και να κάνουν πορείες-σούπες, εκτόνωσης και χειραγώγησης, στους δρόμους της Αθήνας. Οι πυροσβέστες των κοινωνικών αγώνων με τον μανδύα του αριστερού ριζοσπαστισμού, απομονώθηκαν και απέτυχαν, γι' αυτό και την επόμενη μέρα ήταν πολύ προσεκτικοί στις κινήσεις τους (γνωρίζοντας πως μια επανάληψη της στάσης αυτής θα τους απέκοβε τελείως από τη βάση τους).

Θέλουμε να τελειώσουμε με κάποιες παρατηρήσεις σχετικά με την εξέγερση καθαυτή. Ζούμε σε μια τέτοια μεταβατική φάση της ελληνικής κοινωνίας, όπου τέτοιου τύπου γεγονότα θα επαναλαμβάνονται συχνά. Υπάρχει μια συσσωρευμένη οργή του κόσμου που δεν μπορεί να μεσολαβηθεί από τους παραδοσιακούς πολιτικούς μηχανισμούς, και η οποία περιοδικά θα εκφράζεται αυθόρμητα στους δρόμους αλλά και σε άλλους κοινωνικούς χώρους. Αφορμές θα υπάρχουν πάντα πολλές. Το πρόβλημα είναι ότι μια εξουσιαστική κοινωνία με την οργάνωση της σημερινής, δεν ανατρέπεται από τέτοιες εξεγέρσεις και μόνο. Καθώς έχει αποικιοποιήσει τη συνείδηση του σύγχρονου προλετάριου, χρειάζεται ένας αγώνας και στην κατεύθυνσή της αποαποικιοποίησης, δηλαδή

έναν αγώνα πολιτιστικό. Αυτό σε συνδυασμό με την έμπρακτη κριτική στους δρόμους, μπορεί ν' αποτελέσει τον εκρηκτικό συνδυασμό που θα θέσει σε συνολική αμφιβόληση τις δομές και τις σχέσεις εξουσίας. Το ζήτημα για μας είναι η προοπτική που μπορεί να δοθεί κατά τη διάρκεια, αλλά και μετά από τέτοιες εξεγέρσεις, έτσι ώστε το στοίχημα της ανατροπής να μπαίνει 365 φορές το χρόνο. Αναζητάμε τελικά μια νέα ουτοπία, ή αν θέλετε μια νέα κοινωνική πρόκληση-πρόταγμα, κόντρα στ' αφεντικά και το κράτος. Το εγχείρημα είναι δύσκολο, και γι' αυτό εξαιρετικά γοητευτικό. Ιδού η Ρόδος, ιδού και το πύθημα.

Παναγιώτης Καλ.

ΥΠΟΤΑΓΜΕΝΟΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΥΠΟΚΑΘΙΣΤΕ ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΙΟ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΑΣ

ΚΑΝΕΝΑ ΕΛΕΟΣ Σ' ΑΥΤΗ ΤΗ ΓΕΡΑΣΜΕΝΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Ας βγούμε στους δρόμους με τα γιαούρτια στο χέρι. Δεν έχουμε κανένα λόγο να περιμένουμε τίποτα από 75χροτους κωλόγερους και από λυσοσπασμένες χήρες. Δεν έχουμε κανένα λόγο να εκλιπαρούμε για τίποτα αφού έχουμε τη δυνατότητα και την ορεξή να τους τρίψουμε στη μούρη κάθε προσώπου τους να μας στερήσουν τη ζωή, το παιχνίδι, την απόλαυση, τη φαντασία και τη δημιουργία.

Κοντόφθαλμοι και γελίοι πολιτικάντιδες, διαπροσφόρο προξενιστές, απαίδευτοι χωροφύλακες, άθλιοι και ανπορταστικοί αδητογράφοι το μεγαλείο αυτών που αφηρούν την εξουσία σας είναι αυτό το ίδιο μαύρο όνειρο που θα ταράξει τον άχρωμο ύπνο σας, συντριβώντας την ανούσια ύπαρξη σας.

Σήμερα χιλιάδες λιλιπούτεων στήνουν αμέτρητες παγίδες θανάτου στους βαβυλωνίους κήπους της ματασοδοσίας και υπεροφίας σας. Σπάνιες εκρήξεις χαράς-γέλω-ευχαρίστησης στρώνουν τους δρόμους ανατροπής του ψεύτικου κόσμου σας. Νομίζετε ότι μπορείτε να συγκρατήσετε αυτόν τον χειρραρό προσπαθώντας να τον σπασίσετε, να τον περιορίσετε και να τον εκφυλίσετε; Είστε χαμένοι από χέρι, είστε χαμένοι μέσα στις συντελεύσεις χιλιάδων νέων που αφηρούν διακοπές, και τον τρόπο ζωής σας. Είστε χαμένοι μέσα στις, χωρίς όρια απαιτήσεις του πάθους και της ζωής.

Ας εμπνευστούμε από τις θύματες των υπέροχων εξεγέρσεων της ανθρώπινης υποστάσης
Ας κατεβάσουμε τα άνερα μας στους δρόμους
Ας αφεθούμε να συμπαρασυρθούμε από το μεγαλείο των παιδιών για να κάνουμε το όνειρο της εξέγερσης εφιάλη των αφεντικών.

ΠΙΣΩ
ΕΡΓΟΔΟΤΕΣ-ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ-ΜΠΑΤΣΟΙ-ΜΑΝΑΤΖΕΡ-ΠΑΠΠΙΑΣ-ΓΡΑΦΕΙΟ-ΚΡΑΤΕΣ-ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ-ΧΕΙΡΑΓΩΓΟΙ-ΜΕΣΟΛΑΒΗΤΕΣ-ΠΑΠΑΔΕΣ-ΣΤΡΑΤΟΚΡΑΤΕΣ

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ
ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΕΣ ΓΗΣ ΗΜΙΣΕΛΗΝΟΥ *

Αν η συνειδητοποίηση του κόσμου κάποια μέρα φτάσει σε τέτοιο βαθμό, ώστε να αμφισβητήσει την εξουσία και τις μορφές κυριαρχίας (συνολικά), τότε αυτό δεν θα προέλθει από την προπαγάνδα κάποιων ένοπλων ομάδων, που εκτός από προκυρήξεις και ενέργειες δεν έχουν να επιδείξουν έργο το οποίο ν' αγγίζει πραγματικά την κοινωνία. Εκτός από μερικά «καλά τους κάνουν» (για την εκάστοτε ενέργεια) από «παθιασμένους για ανατροπή» και «αδικημένους προλετάρους», το ζήτημα της ένοπλης πάλης δεν βαδίζει προοπτικά προς το ίδιο της το ξεπέραςμα, και ταυτόχρονα δεν οδηγεί σ' ένα μετασχηματισμό των συνειδησεων του κόσμου για ένα καλύτερο αύριο. Είναι γεγονός δηλαδή, ότι το παιχνίδι δεν παίζεται στις πέντε-δέκα ενέργειες το χρόνο, το παιχνίδι (που σίγουρα για μας δεν είναι παιχνίδι), διεξάγεται μέσα στην καθημερινότητά μας, στις σχέσεις εργασίας (το ωρομίσθιο πουλήμα της εργατικής μας δύναμης), στη μίζερια της πόλης και της πλαστικής διασκέδασης, στους ελάχιστους χώρους ελευθερίας που υπάρχουν και προσπαθούν να αναπτυχθούν. Η καθημερινότητα και οι τριβές της είναι η ουσία; και όχι η αποκοπή (για ευνόητους λόγους) από την κοινωνική πραγματικότητα, και τη λογική «ρομπέν των δασών» για τους κακομοιρους, φτωχούς και αδικημένους αυτού του κόσμου.

Η 17N, σαν ένα «ακραίο» κομμάτι αυτού του πολυπαθούς και ανύπαρκτου στις μέρες μας κινήματος, έδειξε ξεκάθαρα το ιδεολογικοπολιτικό της «καμάκι» απέναντι στους χιλιάδες νεολαίους που τη νύχτα 18 προς 19 Νοέμβρη 1985 συγκρούστηκαν σκληρά με την αστυνομία, ύστερα από τη δολοφονία του Μιχάλη Καλτζέα. Τι έκανε δηλαδή; Ακριβώς το αντίθετο απ' αυτό που είχε γίνει το ποθητό για μας, με λίγα λόγια. Χιλιάδες κόσμο στο δρόμο που αμφισβητούσαν στην πράξη την ωμή καταστολή του κράτους, με τις πέτρες, τα οδοφράγματα, τις φωτιές, σαν μεμονωμένη ενέργεια, που παράλληλα όμως έδειχνε τον σαφή προσδιορισμό του προτάγματος που λέει: έχω τα μέσα, έχω και τον τρόπο που πρέπει να χρησιμοποιούνται αυτά.

Αλλά είναι έτοιμα τα πράγματα, ή κάποιοι θέλουν να τα βλέπουν έτσι; Δηλαδή γενικά και αόριστα «καυλωμένοι-ες» νεολαίοι-ες με το όνειρο της εξέγερσης-ανατροπής στο μυαλό τους, και χωρίς καμία διαδικασία μετασχηματισμού συνείδησης, μίνιμουμ αυτοκριτικής και κριτικής στα πάντα (και στα όπλα), έτοιμοι με λίγα λόγια για το «αφήνω τον δρόμο και πιάνω το όπλο»; Η γειτονική Ιταλία μας καλεί να δούμε την ιστορία της, και ταυτόχρονα, αποκτά την ιδιότητα να προσδιορίζει με μεγάλες πιθανότητες μια κατάσταση. Οι μετανοημένοι, μπροστά στο φόβο της φυλακής, ρουφιάνοι του κινήματος. Αυτοί που πίστευαν ότι θ' αλλάξουν τον κόσμο, αλλά που τελικά φάνηκε ότι ούτε την ίδια τους τη συνείδηση δεν είχαν καταφέρει ν' αλλάξουν. Γιατί στην τελική γι' αυτούς, ν' αντιπροσώπευε το μέσο (όπλα), τη «μαγκιά» ή τη «μόδα», και όχι το απλό μέσο, που μέσα απ' αυτό θα πραγμάτωναν την επαναστατική τους προοπτική. Το φετίχ, η αναγωγή του «μέσου» σε ηρωϊκό είδος, όπως ακριβώς πριν τέσσερα, πέντε χρόνια οι μολότωφ στην Αθήνα, από κάποιους «εξεγερμένους» που από τη συνεχή λύσσα και εκτόνωση, βρίσκονται σήμερα στον πλήρη ωχαδερφισμό, στην απόλυτη νιρβάνα.

Είναι λοιπόν το «μέσο» αυτό που πρέπει να ενδιαφέρει «κάποιον», ή το πώς θα δώσουμε τα ερεθίσματα, σε καθημερινό επίπεδο, στην κοινωνία; Πάντως όχι βέβαια μέσα από τις ενέργειες-θέαμα, και τις προκηρύξεις-φάντασμα των εκάστοτε ενόπλων, που κάνουν την αντιπαράθεση «δική τους» υπόθεση, έχοντας τον κόσμο καθισμένο στις αναπαικτικές του πολυθρόνες να παρακολουθεί, όπως θα παρακολουθούσε ένα ποδοσφαιρικό αγώνα, όπου ο πιο ισχυρός (κράτος) έχει την έδρα (τηλεόραση, βαθύτατος αποτροπιασμούς, ελεύθερους ρύπους, χαφιεδοημοσιογράφους), και ο πιο αδύνατος (ενοπλίοι) τις επιθέσεις αιφνιδιασμού.

Κι αν όλα αυτά μοιάζουν μακρινά και απρόσιτα σε κάποιους οκόπιμα κουφούς, τότε ο ιταλός σύντροφος έχει το λόγο: «Ξέρουμε πολύ καλά ότι τέτοιες μορφές έχουν θετικά αποτελέσματα, εξυπηρετούν το ανέβασμα του ηθικού του αγώνα όμως μπορούν ταυτόχρονα να έχουν και αρνητικές επιδράσεις, δηλαδή υπάρχει ο κίνδυνος να μετατραπούν σε εξουσιαστικές. Καθίκαν μας είναι να είμαστε προσεκτικοί, ώστε να εμποδίσουμε τέτοιες εξελίξεις, να παλέψουμε ώστε η σύγκρουση να γενικευτεί στις εξεγερσιακές μορφές της που είναι κατοχυρωμένες όχι μόνο σαν μια αναρχική στρατηγική, αλλά και αποτελούν άρνηση σε οποιοδήποτε αποβλέπει σε μια κεντρίστικη ή εξουσιαστική σχέση» (Αγριόγατα Νο 2, Ο ένοπλος αγώνας στην Ιταλία).

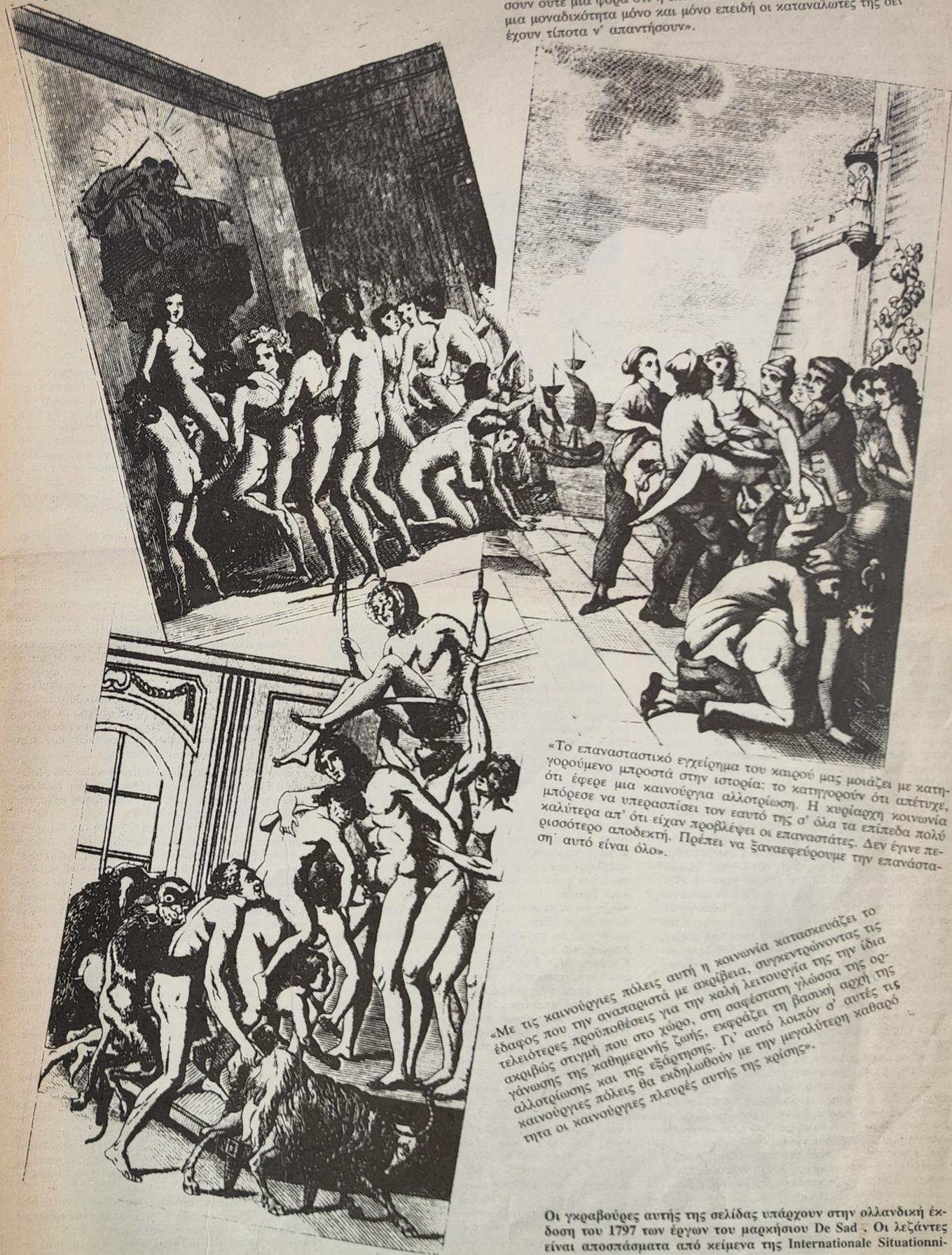
Και μεις επίσης γνωρίζουμε το ποσό καλά νοιώθαμε και πως μας ανέβαινε το ηθικό ύστερα από μια «ενέργεια» όμως από την άλλη ο κίνδυνος που υπήρχε στην Ιταλία το 1976-78 στην Ελλάδα του '91 αποτελεί μια πικρή πραγματικότητα, που σίγουρα χρειάζεται τη σκληρή κριτική μας. Γιατί αν η 17N, ο ΕΛΑ, ή το οποιοδήποτε άλλο ένοπλο κομμάτι παράγει τελικά σχέσεις εξουσίας και όχι προοπτικές για γενίκευση εξεγερσιακών καταστάσεων, θέτοντας εαυτούς και ομάδες σαν πρωτοπορία μέσα στην κοινωνία, ενώ ταυτόχρονα διαχωρίζονται και παίρνουν το ρόλο του εκδικητή.

Είναι άλλο πράγμα κάποιοι εργαζόμενοι να σε χρειαστούν (λόγω υλικότεχνικής υποδομής και αποτελεσματικότητας) για αντίποινα (σαμποτάζ) σε κάποιο αφεντικό, και εντελώς άλλο πράγμα εσύ από μόνος σου να πράξεις την ενέργεια αυτή. Γιατί τότε φτάνουμε στο συμπέρασμα που σαφώς μισούμε, ότι δηλαδή χρειαζόμαστε γενικά στη ζωή μας εργολάβους που θα πραγματοποιούν τις επιθυμίες μας.

Δεν είναι το ζητούμενο οι εξειδικευμένοι «κομμάντος» και οι «γκρούπες» με τη λογική του επαναστάτη «εκδικητή», αλλά η διεύρυνση του χώρου του επαναστατικού αγώνα ενάντια στο κράτος.

Η επαναστατική προοπτική (εξέγερση) είναι σίγουρα συλλογική, και όχι σεχαριστική, είναι βαθιά συνειδητή, προέρχεται από τους πολλούς (γενίκευση), και σαφώς εκφράζει την αναγκαιότητα των μαζών για την αλλαγή ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ.

Μπαζές

«Το ζήτημα της εξουσίας είναι τόσο καλά κρυμμένο στις κοινωνιολογικές θεωρίες και στις θεωρίες για την κουλτούρα, ώστε οι ειδικοί μορσούν να μουντζουράνουν χιλιάδες σελίδες για την επικοινωνία ή τα μαζικά μέσα επικοινωνίας, χωρίς να σημειώσουν ούτε μια φορά ότι η επικοινωνία για την οποία μιλούν έχει μια μοναδικότητα μόνο και μόνο επειδή οι καταναλωτές της δεν έχουν τίποτα ν' απαντήσουν».

«Το επαναστατικό εγχείρημα του καιρού μας μοιάζει με κατηγορούμενο μπροστά στην ιστορία: το κατηγορούν ότι απέτυχε, ότι έφερε μια καινούργια αλλοτρίωση. Η κυρίαρχη κοινωνία καλύτερα απ' ό,τι είχαν προβλέψει οι επαναστάτες. Δεν έγινε περισσότερο αποδεκτή. Πρέπει να ξαναφεύρουμε την επανάσταση».

«Με τις καινούργιες πόλεις αυτή η κοινωνία κατασκευάζει το έδαφος που την αναπαύει με ακρίβεια, συγκεντρώνοντας τις τελειότερες προϋποθέσεις για την καλή λειτουργία της ίδιας ακριβώς στιγμή που στο χώρο, στη σαφέστατη γλώσσα της οργάνωσης της καθημερινής ζωής, εκφράζει τη βασική αρχή της αλλοτρίωσης και της εξάρτησης. Γι' αυτό λοιπόν σ' αυτές τις καινούργιες πόλεις θα εκδηλωθούν με την μεγαλύτερη καθαρότητα οι καινούργιες πλευρές αυτής της κρίσης».

Οι γραβούρες αυτής της σελίδας υπάρχουν στην ολλανδική έκδοση του 1797 των έργων του μαρξίστου De Sad. Οι λεζάντες είναι αποσπάσματα από κείμενα της Internationale Situationniste.

Η συνέντευξη αυτή δόθηκε από τον Sergio Bologna (μέλος της εκδοτικής ομάδας του περιοδικού Primo Maggio) στην Πάντοβα, στις 18 Μάρτη 1981. Στο προηγούμενο τεύχος των Πειρατών δημοσιεύσαμε ένα μέρος της, τώρα την δημοσιεύουμε ολόκληρη, ελπίζοντας ότι μπορεί να συμβάλει στο άνοιγμα ενός κύκλου συζητήσεων γύρω από το ζήτημα της ένοπλης πάλης (και όχι μόνο). Η επικαιρότητα της είναι προφανής, μιας και η Ιταλία των χρόνων του '70 και αρχών του '80 συζητείται πολύ τώρα τελευταία στην Ελλάδα. Ο καθένας μπορεί να βγάλει τα συμπεράσματα του για τις ομοιότητες και τις διαφορές των καταστάσεων της Ιταλίας του τότε, και της Ελλάδας του σήμερα. Μπροστά στην επίθεση του κράτους και των αφεντικών, με τον συνδυασμό του αντιτρομοκρατικού και αντιπεργιακού νόμου, απαιτούμε: ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ!

Ερώτηση: Ποιός ήταν ο πραγματικός στόχος της κατασταλτικής επίθεσης που εξαπέλυσε το Κράτος στα τέλη της δεκαετίας του '70;

Απάντηση: Ο πραγματικός στόχος ήταν ουσιαστικά η οργανωμένη αυτονομία, ειδικότερα στην Πάντοβα, αλλά και στην Ρώμη, και στο Μιλάνο. Η Ρώμη και η Πάντοβα ήταν τα βασικά κέντρα της οργανωμένης αυτονομίας. Αυτό φάνηκε ξεκάθαρα στο συνέδριο της Μπολόνια. Εκεί ήταν που για πρώτη φορά η Εργατική Αυτονομία απέκτησε ηγετικό ρόλο.

Ερώτηση: Εννοείς το συνέδριο της Μπολόνια του 1977;

Απάντηση: Ναι, τον Σεπτέμβριο του 1977. Αλλά, πιστεύω, η Αυτονομία διέτρεξε ένα σοβαρό λάθος εκείνη τη στιγμή: το λάθος να φύγει από το συνέδριο χωρίς να καθορίσει με σαφήνεια ένα κοινό πρόγραμμα. Αυτό το σφάλμα επέτρεψε αργότερα στις ένοπλες ομάδες να αυτοσυνταχθούν στον ίδιο κοινωνικό χώρο που κάλυπτε η Αυτονομία, και να στρατολογήσουν το μέλη τους απ' αυτόν τον χώρο. Νομίζω ότι είναι ξεκάθαρο πώς αυτό είναι ο χώρος από τον οποίο οι ένοπλες ομάδες στρατολογήσαν τους μαχητές τους. Μ' αυτή την έννοια η σχέση ανάμεσα στην Εργατική Αυτονομία, το ρεύμα της αυτονομίας γενικότερα, και τις ένοπλες ομάδες, ήταν παρούσα στη δυναμική των αγώνων, ήδη από την αρχή.

Η κατασταλτική επιχείρηση της 7ης Απριλίου σχεδιάστηκε για να συμπεριλάβει ολόκληρο αυτόν τον χώρο, ολόκληρη την πολυπλοκότητα του συγκεκριμένου στόχου να φυλακίσει την υποτιθέμενη ηγεσία της Αυτονομίας. Δεν υπάρχει λόγος να επαναλάβω ότι οι κατηγορίες ήταν ήπιες, αλλά νομίζω ότι αξίζει να συζητήσουμε για την ουσία, το πολιτικό περιεχόμενο αυτής της επίθεσης.

Η κατασταλτική επίθεση στόχευε σ' ολόκληρο τον κοινωνικό χώρο που αντιπροσώπευε η Αυτονομία, σ' ολόκληρη την ιστορία των αγώνων στην Ιταλία τα τελευταία 10 χρόνια, και ειδικότερα από το 1977 και πέρα. Αυτή ήταν μια πολύ σημαντική περίοδος, κατά την οποία οι αγώνες άρχισαν να έχουν τη βάση τους σε έναν πολύ διαφορετικό κοινωνικό χώρο: τα αποκαλούμενα «νέα κοινωνικά υποκείμενα», το μητροπολιτικό προλεταριάτο, τις γυναίκες, «τον διάχυτο εργάτη» κλπ.

Τα οργανωτικά χαρακτηριστικά της εργασίας εκείνη την περίοδο, ο τρόπος με τον οποίο διασκορπίζονταν και αποκεντρωνόνταν γεωγραφικά, επέβλελλαν, αν θέλετε, την πραγματική υποκειμενική αναγκαιότητα για την δημιουργία μιας μορφής οργάνωσης. Μια μεγάλη συζήτηση ξεκίνησε τα χρόνια πριν το 1977, πάνω στο ζήτημα της σχέσης ανάμεσα σ' αυτά τα νέα υποκείμενα και τις μορφές οργάνωσης. Κάποιες τάσεις της Αυτονομίας ήθελαν να φτιάξουν κόμμα' άλλοι έτειναν να φτιάξουν μια πιο κινηματική φόρμα, συνδεδεμένη με τους αγώνες τη στιγμή που ξεψήδουσαν, με διασυνδέσεις και συντονισμένες ανάμεσα στις διάφορες κολλεκτίβες σε περιφερειακό επίπεδο, αλλά και μέσα στις διάφορες κατηγορίες και τομείς. Μπορούμε να πούμε ότι όλα αυτά ήταν ο στόχος της επίθεσης που ξεκίνησε στις 7 Απριλίου.

Ήταν επίσης ολοφάνερα, ο αντικειμενικός στόχος για κάποιες πτέρυγες των βασικών πολιτικών κομμάτων, να μεσολαβήσουν, να συμμετάσχουν στα σχέδια και τις διαπραγματεύσεις που πιθανά θα λάβριαν χώρο στα παρασκήνια της παραγωγής του Μόρο. Αναμφίβολα το σοσιαλιστικό κόμμα ανέλαβε ένα μεσολαβητικό ρόλο κατά τη διάρκεια της απαγωγής, σε μια προσπάθεια να σώσει τη ζωή του χριστιανοδημοκράτη ηγέτη. Και κάποιοι κύκλοι της Αυτονομίας πιθανά συμμετείχαν σ' αυτή την προσπάθεια. Αυτή η μεσολάβηση επιδοτίστηκε από άλλες πολιτικές δυνάμεις που ήθελαν να βεβαιωθούν ότι δεν υποκρίπτονταν άλλοι στόχοι. Έτσι υπήρχε και αυτός ο αντικειμενικός στόχος, της επίθεσης στο αποκαλούμενο «κόμμα της μεσολάβησης».

Η επιχείρηση, έτσι, σκόπευε να χτυπήσει ολόκληρο τον κοινωνικό χώρο που αντιπροσώπευε η Αυτονομία. Και πρέπει να πούμε ότι η Αυτονομία απάντη-

Ρώμη, Μάρτης 1977

σε. Αλλά η καταστολή εντάθηκε, και τη βοήθησε το γεγονός ότι σε πολλές περιπτώσεις, η απάντηση δόθηκε πρώτα και κύρια από τις ένοπλες ομάδες, τους τρομοκράτες, ενώ η Αυτονομία έμεινε εντελώς ανυπεράσπιστα. Λειτουργήσε κυρίως στο νομικό επίπεδο, προσπαθώντας να καταρρίψει τις κατηγορίες. Οι συλλήψεις της 7ης Απριλίου, της 21ης Δεκεμβρίου κλπ, δεν μπόρεσαν να υπονομιεύσουν εντελώς ολόκληρη την αρένα της κοινωνικής σύγκρουσης, αλλά κατάφεραν να επιτεθούν στα οργανωμένα κομμάτια της. Έπειτα το 1980, άρχισε η μεγάλη κρίση του ένοπλου κινήματος. Κατά τη γνώμη μου είχε ξεκινήσει πολύ νωρίτερα, αλλά οι πρόσφατες μετανοήσεις, ομολογίες κλπ, σήμαναν την ολοκληρωτική κατάρρευση των Κόκκινων Ταξιαρχιών, της Πρώτης Γραμμής και των άλλων μικρότερων ομάδων. Οι συνεχιζόμενες συλλήψεις, έφτασαν τον αριθμό των πολιτικών κρατούμενων στην Ιταλία, σ' έναν αριθμό προτόγνωρο, ακόμη και για τα δεδομένα του φασισμού: γύρω στους 3000-3500 πολιτικούς κρατούμενους. Αυτό δημιουργήσε ένα άλλο σοβαρό πρόβλημα, το πρόβλημα του πληθυσμού των φυλακών, του φυλακισμένου προλεταριάτου. Έτσι δημιουργήθηκε ένα ακόμη κεντρικό κοινωνικό υποκείμενο. Δεν είναι πια ένα μεσημερικό πρόβλημα, αλλά μια μαζική κατάσταση, γιατί δίπλα-δίπλα με τους πολιτικούς κρατούμενους υπάρχουν οι οικογένειες και οι φίλοι τους, και μιλιάμε για μεγάλη μερίδα του πληθυσμού.

Δεν είναι ένα πρόβλημα που μπορεί να βρει σύντομα τη λύση του, γιατί οι ποινές είναι μεγάλες, και υπάρχει και η «προληπτική κράτηση». Έχουμε σήμερα ένα καινούργιο πρόβλημα, αυτό της ακυβερνησίας των φυλακών. Οι φυλακές κυριολεκτικά βρίσκονται σε εκρηκτικές συνθήκες. Πέρα από το γεγονός ότι δεν χωρούν τον αυξανόμενο αριθμό των φυλακισμένων, οι ίδιοι οι κρατούμενοι έχουν αρχίσει να οργανώνονται και να δίνουν ζωή σε διαρκείς μορφές αγώνα. Φτάσαμε στο σημείο το υποργείο να σκέφτεται να φτιάξει 84 καινούργιες φυλακές.

Αυτό με κάνει να πιστέψω ότι πέρα από κάποια μορφή κοινωνικού μέτρου, μια αμνηστία πχ, το πρόβλημα των κινδύνων από την αύξηση του πληθυσμού των φυλακών θα έχει μακροχρόνιες επιπτώσεις στην Ιταλία. Η καταστολή δημιούργησε μια ολόκληρη σειρά προβλημάτων, και μένει να δούμε πώς θα τα λύσει. Έτσι, έχετε μια σύνθεση των αντικειμενικών στόχων της επίθεσης που ξεκίνησε με την 7η Απριλίου, και τις συνέπειες αυτής της επιχείρησης.

Ερώτηση: Μήπως το ζήτημα της αναδιάρθρωσης και αναδιοργάνωσης του βιομηχανικού και του δημόσιου τομέα, με όλες τις συνέπειες τους, εξηγούν την τεράστια βία της απάντησης του κράτους στην οργάνωση αυτού του κοινωνικού χώρου, μια απάντηση που ήταν κατά πολύ πιο βίαιη και διευρυμένη από ότι ανάλογο συνέβη στο παρελθόν, πχ το 1968;

Απάντηση: Ναι, αλλά ένα ακόμη πρόβλημα πρέπει να εξεταστεί σε συνδυασμό με το προηγούμενο. Δεν υπήρξε αναδιάρθρωση μόνο στις μεγάλες επιχειρήσεις, αλλά και στις μεσαίες και τις μικρές. Η Ιταλία, όπως πολλές άλλες χώρες, διάλεξε σαν μοντέλο οικονομικής ανάπτυξης, αυτό της «παράλληλης οικονομίας», που έφερε μια αξιόλογη ισορροπία στην αγορά εργασίας από το 1976 και μετά. Οι μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις παρουσίασαν κατά πολύ υψηλότερα ποσοστά κερδών εν σχέσει με τις μεγάλες σε πολλές περιπτώσεις, και αυτό οφείλεται στο ότι ο έλεγχος των συνδικάτων πάνω στην προσφορά εργατικής δύναμης πρακτικά δεν υπήρχε. Έτσι οι εργοδότες δεν αντιμετώπιζαν τα ίδια προβλήματα ακαμψίας στη χρήση της εργατικής δύναμης. Αλλά καθώς υπήρξε κρίση σ' ολόκληρη την Ευρώπη, και αυτός ο

τομέας μπήκε σε κρίση, δεδομένου ότι οι μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις συχνά συνδέονταν στενά και εξαρτώνταν από τις μεγάλες (συνήθως παρόνοια προϊόντα μέσα από μια διαδικασία αποκέντρωσης). Τότε, λόγω της ευρωπαϊκής κρίσης, μεγάλος αριθμός μεταναστών άρχισε να επιστρέφει. Το πρόβλημα της ανεργίας στην Ιταλία, για πολλά χρόνια, για δεκαετίες στην πραγματικότητα, λυνόταν εν μέρει μέσω της μετανάστευσης -πολλοί άνθρωποι αναγκάζονταν να μεταναστεύσουν προκειμένου να βρουν δουλειά. Αλλά τα εργοστάσια στην Ευρώπη δεν δίνουν τα δουλειά, ή απασχολούν άλλου χώρου προέλευσης εργατικό δυναμικό (πχ από την Μεσόγειο, την Ασία και την Μαύρη εργασία). Αυτό επιδείνωσε το πρόβλημα της ανεργίας, που δεν εμφανίζεται πλέον μόνο στα μεγάλα αστικά κέντρα, αλλά σε ολόκληρη τη χώρα. Ειδικότερα ο Νότος επηρεάζεται ολοφάνερα από την επιστροφή των μεταναστών.

Όλα αυτά λειτουργήσαν έτσι ώστε το γενικότερο πρόβλημα της κοινωνικής ακυβερνησίας να ξενωθεί ιδιαίτερα, και είναι αυτή η κοινωνική ακυβερνησία που πρόσφατα αποδείχθηκε το μεγαλύτερο πρόβλημα της Ιταλίας, ειδικότερα όταν αυτή άρχισε να αποκτά σημάδια οργάνωσης. Έτσι η καταστολή προτίθεται να χτυπήσει σε ένα πολιτικό επίπεδο: όχι μόνο την οργανωμένη τρομοκρατία, αλλά επίσης και το κοινωνικό σώμα που διαμορφώθηκε στα πανεπιστήμια, τα σχολεία, τα εργοστάσια κλπ. Η καταστολή χτύπησε διευρυμένα ακριβώς γιατί αυτός ο κοινωνικός χώρος είναι εξαιρετικά διευρυμένος, διάχυτος. Σήμερα υπάρχουν πάνω από 3000 πολιτικό κρατούμενοι, και μόνο το 1/5 ανήκει σε τρομοκρατικές οργανώσεις. Όλοι-ες οι άλλοι-ες δεν είναι τίποτα άλλο από σύντροφοι που αναμείχθηκαν στην οργάνωση των κοινωνικών αγώνων.

Ερώτηση: Γιατί η Σχολή των Κοινωνικών και Πολιτικών Επιστημών εδώ, στην Πάντοβα, ήταν τόσο σημαντική, τόσο συμβολική, στην επιχείρηση καταστολής της Αυτονομίας;

Απάντηση: Αυτό συνέβη γιατί η Σχολή των Κοινωνικών Επιστημών αντιπροσώπευε για μεγάλο διάστημα μια μορφή σύνθεσης ανάμεσα στη θεωρητική «παραγωγή» και την πολιτική πρακτική. Φυσικά, το ίδιο ισχύει και σε άλλα μέρη, με αποτέλεσμα πολλοί καθηγητές πανεπιστημίου να βρίσκονται στη φυλακή. Αυτή η σύνθεση θεωρίας και πράξης παράγγει μια διάχυτη αντιπαράθεση στις πόλεις που υπήρχαν μεγάλα πανεπιστήμια, θυμίσου τη Μπολόνια για παράδειγμα, ή τη Ρώμη, το Μιλάνο, τη Νάπολη, το Μπάρι. Όλα τα μεγάλα πανεπιστημιακά κέντρα, ήταν κέντρα αυτού του είδους θεωρητικής παραγωγής και πολιτικής οργάνωσης. Η Πάντοβα ήταν απλά το πρώτο από αυτά τα κέντρα, ένα είδος υποδείγματος.

Μετά υπήρχε το ζήτημα του γοήτρου, η υπόληψη αυτής εδώ της σχολής, του Τόνι Νέγκρι κλπ. Αλλά πέρα απ' αυτά, η Πάντοβα ήταν σημαντική για τη συνέχεια της θεωρητικής παραγωγής. Ένα από τα σημεία κλειδιά των δικαστικών ερευνών ήταν αυτό το στοιχείο της συνέχειας. Αυτή η ιστορία ξεκίνησε από το ενδιαφέρον που έδειξαν οι σύντροφοι που αγωνίζονταν στις γραμμές του Potere Operaio στις αρχές της δεκαετίας του '70. Οι πρόσφατες έρευνες ασχολήθηκαν πολύ με το ζήτημα της συνέχειας. Άρχισαν με το Potere Operaio και συνεχίστηκαν με τη Lotta Continua.

Ερώτηση: Γιατί η απάντηση στην καταστολή από πλευράς της Αριστεράς, κυρίως μέσα στην εργατική τάξη, ήταν τόσο αδύνατη και υποτονική;

Απάντηση: Νομίζω ότι η αιτία βρίσκεται σ' αυτό που είπαμε πιο πριν. Η κρίση συνδέεται με την αναδιάρθρωση της βιομηχανίας, με την ανεργία, με τη ρήξη

της ταξικής σύνθεσης. Αυτά είναι τα βασικά στοιχεία.

Ένα άλλο στοιχείο είναι, φυσικά, το ότι οι μηχανισμοί του ιταλικού κράτους αναδιοργανώθηκαν με στόχο την καταστολή, σε μια απίστευτη έκταση. Υπάρχουν πέντε αστυνομικά σώματα στην Ιταλία, και καθένα έχει τη δική του ειδική ομάδα, ειδικά προσαρμοσμένη για να αντιμετωπίζει τους διάφορους κοινωνικούς ανταγωνισμούς. Υπήρξε μια τεράστια διεύθυνση των κατασταλτικών μηχανισμών του κράτους. Η Ιταλία σήμερα, έχει τη μεγαλύτερη αναλογία αστυνομικών σε σχέση με τον πληθυσμό της, από οποιαδήποτε άλλη χώρα της Ευρώπης.

Ερώτηση: Αλλά δεν είναι μόνο η απάντηση στην κρατική καταστολή που λείπει. Λείπουν επίσης και οι κοινωνικοί αγώνες σε άλλα επίπεδα, όπως πχ στο δικαίωμα παροχής υπηρεσιών, με άλλα λόγια, απουσιάζουν και τα θετικά αήθηματά.

Απάντηση: Δεν θα πρέπει να ξεχνάμε τις επιδράσεις του ρεφορμισμού. Δεν υπήρξε μόνο καταστολή. Σε μερικές περιόδους, ιδίως σ' αυτές που οι τοπικές αρχές ελέγχονται από το κομμουνιστικό κόμμα (όπως πχ στην Εμίλια), αλλά και σε μερικές που τον έλεγχο είχαν οι Χριστιανοδημοκράτες, οι τοπικές κυβερνήσεις προσπάθησαν να απαντήσουν στα προβλήματα ρεφορμιστικά: αυτή η απάντηση συνήθως βοηθούσε στην άμβλυνση του ανταγωνισμού.

Ερώτηση: Όμως υπήρξε συμμετοχή των ρεφορμιστικών κύκλων και στην κατασταλτική στρατηγική και τον εκμηδενισμό των αναγκών όπως εκφράζονταν από τους αγώνες της Αυτονομίας τα τελευταία χρόνια, και ιδιαίτερα από το 1977. Ο ρεφορμισμός είχε υποθέσει τη σαφή θέση να τελειώνει μ' αυτές τις ανάγκες. Όλο το στελεχιακό δυναμικό της ρεφορμιστικής πτέρυγας συμμετείχε στην επιχείρηση της καταστολής, κάτι που έγινε εντελώς ξεκάθαρο στην υπόθεση της 7ης Απριλίου. Αυτή είναι μια εδοχή που θα πρέπει να εξηγηθεί, δηλαδή ο ρόλος του κομμουνιστικού κόμματος τα τελευταία χρόνια.

Απάντηση: Ο ρόλος του ΚΚΙ αποκραυμαλλώνεται τη στιγμή που κλείνει ο δρόμος στον Ιστορικό Συμβιβασμό. Η απαγωγή του Μόρο είναι το αποκορύφωμα της κρίσης του Ιστορικού Συμβιβασμού. Πάντως μέχρι και σήμερα το ΚΚΙ δεν έχει εγκαταλείψει τη στρατηγική του Ιστορικού Συμβιβασμού. Αυτό που έχει αλλάξει είναι η αυξανόμενη απροθυμία από τη μεριά των Χριστιανοδημοκρατών να το δεχτούν, και λιγότερο η στρατηγική του Σοσιαλιστικού Κόμματος, που προσπαθεί να μεσολαβήσει ανάμεσα στους χριστιανοδημοκράτες και τους κομμουνιστές. Το Σοσιαλιστικό Κόμμα παίζει το ρόλο της ανεξάρτητης μεταβλητής του ιταλικού πολιτικού συστήματος, έχοντας αντιληφθεί τον κίνδυνο να βρεθεί έξω απ' αυτό αν πετύχει ο Ιστορικός Συμβιβασμός.

Το ΚΚΙ είναι τραγικά αδύναμο να χαράξει μια πολιτική γραμμή στο επίπεδο της τοπικής κυβέρνησης αναγκαστικά να λειτουργεί μόνο όσον αφορά κάποιες καθημερινές αναγκαιότητες. Βρίσκεται σε αδιέξοδο, χωρίς στρατηγική και πρόγραμμα. Για όλους αυτούς τους λόγους ο Ιστορικός Συμβιβασμός απέτυχε, και το ΚΚΙ σχεδόν αδρανοποιήθηκε στην ιταλική πολιτική σκηνή.

Και αναμφίβολα εμφανίζεται τώρα στην Ιταλία μια «Νέα Δεξιά», που δεν αντιπροσωπεύεται απλά από το νεοφασιστικό κόμμα, αλλά υπάρχει σαν μια καινούργια νοοτροπία' μια καινούργια νοοτροπία της αστικής τάξης, αλλά και μια καινούργια νοοτροπία της εργατικής τάξης. Αυτό που συνέβη στη ΦΙΑΤ έχει μεγάλη σημασία να το δούμε σ' αυτό το πλαίσιο. Η διαδήλωση των 40000 δεν αποτελείτο μόνο από τους εργοδηγούς' υπήρχαν και εργάτες. Κάθε εργοδηγός πήρε μαζί του και πέντε, έξη, επτά εργάτες από το τμήμα του, ώστε δεν μπορούσε να λέμε ότι υπήρχαν μόνο εργοδηγοί. Ήταν οργανωμένη από τους εργοδηγούς, αλλά συμμετείχαν και πολλοί εργάτες.

Έτσι αυτή «Νέα Δεξιά» υπάρχει, και σε πολλές περιπτώσεις περιλαμβάνει και στελέχη του ΚΚΙ. Είναι μια νέα δεξιά νοοτροπία αρθρωμένη πάνω στο ζήτημα της εργασίας. Εναντιώνεται στην άγνηση της εργασίας, απαιτεί σεβασμό απέναντι στην εργασία, σεβασμό για την εταιρεία, την αστική ζωή και τις συνθήκες της.

Ερώτηση: Αυτό σημαίνει ότι το πολιτικό σύστημα αντιμετωπίζει αφενός την πολιτική και κοινωνική αυτονομία, και αφετέρου τη Νέα Δεξιά; Απάντηση: Έτσι νομίζω. Αλλά πρέπει να προσθέσουμε εδώ, ότι το σύστημα των κομμάτων έχει χάσει μεγάλο μέρος της νομιμότητάς του. Αυτό το βλέπουμε στο φαινόμενο που λέγεται το «Κόμμα της Απουσίας», και που είναι κάτι το καινούργιο για την Ιταλία. Εδώ δεν υπήρξε ποτέ ένα τόσο μεγάλο ποσοστό αποχής όπως στις εκλογές του 1979. Και πιθανά αυτό το φαινόμενο να διευρυνθεί. Αυτό σημαίνει ότι η κοινωνία των πολιτών διαχωρίζεται ολοένα και περισσότερο από το σύστημα των κομμάτων. Πλησιάζουμε στην αμερικανική κατάσταση, όπου μόνο το 30%-40% του πληθυσμού παίρνει μέρος στις εκλογές.

Ερώτηση: Τι θα καλύψει ενδεχομένως το κενό που θα δημιουργηθεί από τον αυξανόμενο διαχωρισμό από το σύστημα των κομμάτων;

Απάντηση: Λοιπόν πάντα πιστεύαμε ότι στο κενό αυτό θα αναπτύσσονταν οι αγώνες της Αυτονομίας, αλλά κάτι τέτοιο δεν αποδείχθηκε παντού αληθινό. Δεν είναι μια εξίσωση που μπορεί εύκολα να επαληθευθεί. Μπορεί να είναι αλήθεια, αλλά από την άλλη, τόσο καιρό δεν έχει συμβεί κάτι τέτοιο. Μπορεί να συμβεί το ακριβώς αντίθετο, δηλαδή η δημιουργία μιας τεράστιας μάζας αδιάρθρωτων, που θα πιστεύουν ότι οι πολιτικοί δεν έχουν πια τίποτα άλλο να πούν.

Ερώτηση: Όσον αφορά το εργοστάσιο, έχει δημιουργηθεί αυτή η «Νέα Δεξιά» μέσα στην εργατική τάξη από την αλλαγή της ταξικής σύνθεσης στο εργοστάσιο, είναι αποτέλεσμα της νέας τεχνολογίας, ή κάπου αλλού βρίσκεται η αιτία;

Απάντηση: Πιστεύω ότι πέρα απ' όλα αυτά ήταν αποτέλεσμα και των πολλών χρόνων τρομοκρατίας. Ποιοί είναι αυτοί οι εργοδηγοί; Είναι αυτοί που περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο φοβούνται την «γαμποποίηση» ή τον τραυματισμό. Αυτή η κατάσταση θα μπορούσε να προκαλέσει την εμφάνιση μιας νέας εκδοχής του «κρίσιμου συνδικαλισμού», παρόλο που η ΦΙΑΤ πιθανά δεν το χρειάζεται τώρα, αφότου το εργοστάσιο έχει «ομαλοποιηθεί» και έχει ξαναεπιβληθεί η Διεύθυνση. Ωστόσο, είναι φανερό πως αυτή η τεράστια διαδικασία αναδιάρθρωσης δεν έχει λύσει, και δεν μπορεί να λύσει, όλα τα προβλήματα διεύθυνσης που αντιμετωπίζουν οι εργοδότες. Αλλά το πρόβλημα έχει περάσει από το εργοστάσιο στην πόλη. Σήμερα το Τορίνο μετατρέπεται σ' ένα είδος Νάπολης, παρότι διαφέρει πολύ σαν πόλη. Η δομή της αγοράς εργασίας έχει αλλάξει πάρα πολύ. Η στέρηση της εργασίας σ' ένα μαζικό επίπεδο, αντιπαρτίθεται τώρα με τη στέρηση της εργασίας σ' ένα μητροπολιτικό επίπεδο, στο επίπεδο της «υπόγειας οικονομίας», παρουσιάζονται κλπ. Έτσι τώρα είναι δύσκολο για κάποιον που ζει από το επίδομα ανεργίας ή είναι άνεργος νεολαίος να βρει δουλειά, ακόμη και στην παραοικονομία. Έτσι το πρόβλημα της ανεργίας έχει αποκτήσει μεγάλη σημασία, ακόμη και σε περιοχές όπου η παραοικονομία είχε εφαρμόσει κάποτε ένα είδος «δίκτυου ασφαλείας» γύρω από τα εργοστάσια, απορροφώντας την ανεργία.

Μ' αυτόν τον τρόπο έχει αλλάξει η σύνθεση του μητροπολιτικού προλεταριάτου. Η κύρια μορφή εκδήλωσης του είναι τώρα το εντελώς περιθωριοποιημένο προλεταριάτο, που δημιουργεί μεγάλα προβλήματα «ακυβερνησίας» στις τοπικές πολιτικές του κράτους πράξεις. Αυτό επίσης είχε, και μπορεί να έχει, πολύ σοβαρά επακόλουθα για τη δημόσια τάξη. Δεν ξέρω τι θα συμβεί τελικά. Πιστεύω ότι όλοι οι μηχανισμοί της κρατικής καταστολής, θα κάνουν «να ποιοτικό άλμα» στο δημοκρατικό επίπεδο, στο επίπεδο της περιοχής των δημοσίων δαπανών, στο επίπεδο της φορολογίας, στην «κανονικοποίηση» των απεργιών, αλλά και στο άμεσο στρατιωτικό επίπεδο και στις φυλακές.

Ερώτηση: Δεν έχουμε μιλήσει αρκετά ακόμη, για την επίδραση της τρομοκρατίας σ' αυτήν την κατάσταση. Τι συμβαίνει στις ένοπλες ομάδες την τελευταία περίοδο, και τι σχέδια έχουν;

Απάντηση: Νομίζω ότι είναι καλύτερα αν αρχίζαμε από την απαγωγή του Μόρο, αφού αυτή η ενέργεια ήταν το αποκορύφωμα της δράσης των τρομοκρατικών ομάδων, και επίσης, αν θέλετε, η στιγμή κατά την οποία ξεκίνησε η μεταγενέστερη παρακμή. Αυτό είναι αλήθεια, με την έννοια ότι με την απαγωγή του Μόρο η ιταλική τρομοκρατία έφτασε στο υψηλότερο σημείο της, από την άποψη των αντικειμενικών της στόχων' κατάφερε να ρίξει την κυβέρνηση και το σύστημα των κομμάτων σε μια βαθιά κρίση. Μ' αυτή την έννοια κατόρθωσαν να έχουν ένα πραγματικό πολιτικό αποτέλεσμα. Ο σκοπός ν' απελευθερωθούν οι πολιτικοί κρατούμενοι δεν επιτεύχθηκε, αλλά πιθανά αυτό δεν ήταν ο πραγματικός τους σκοπός. Απ' αυτό το υψηλό σημείο λοιπόν, άρχισε μια φάση όπου συνυπήρχαν μια φάση διόγκωσης (αφού ο αριθμός των τρομοκρατικών επιθέσεων αυξανόταν ακόμα), και μια φάση εσωτερικής κρίσης, την οποία πιθανά επιτάχυνε το κύμα της καταστολής μετά την 7η Απριλίου.

Η φάση τελείωσε με την κατάρρευση του 1980. Εδώ μπορούμε να ανατρέξουμε στα ντοκουμέντα που βγήκαν από τη φυλακή στις αρχές του 1980, γραμμένα από την «ιστορική ηγεσία» των Ερυθρών Ταξιαρχιών, όπου ασκείται μια κριτική στην «μιλταριστική υποκειμενικότητα», όπως την αποκαλούν, της οργάνωσης έξω από τις φυλακές. Δεν ήταν πολύ καθαρό τι ακριβώς εννοούσαν, ή ποιών υπαινισσόταν, αλλά ήταν σαφώς μια κριτική της «καμπάνιας εξολόθρευσης» που κατευθύνονταν ενάντια στην αστυνομία και τους δικαστές, με τους συνχόμενους θανάτους, ουσιαστικά κάθε ερδομάδα. Θάνατοι χωρίς κανένα σκοπό ή πολιτική προοπτική, που το μόνο που δημιουργούσαν ήταν μια αίσθηση απομόνωσης, όχι μόνο από τον κόσμο γενικά, αλλά και μεταξύ των ίδιων των μαχόμενων οργανώσεων.

Αυτό προφανώς έριχνε τις οργανώσεις σε εσωτερική κρίση. Έτσι είχαμε το φαινόμενο της μεταμείλειας, τους «μετανουμένους τρομοκράτες» τύπου Πέτσι, κλπ, και τη γενική κρίση των ΕΤ, της Πρώτης Γραμμής που διαλύθηκε τελείως, και των πιο μικρών οργανώσεων. Αυτοί που βρίσκονταν στη φυλακή εκδήλωσαν την πρόθεση να επαναποκτήσουν τον πολιτικό έλεγχο των οργανώσεων, να επιβάλλουν μια νέα πολιτική γραμμή, αλλά πιστεύω ότι δεν τα κατάφεραν.

Οι συλλήψεις συνεχίζονται, πρακτικά κάθε μέρα. Από τις 7 Απριλίου καθημερινά συλλαμβάνεται κάποιος. Και αν κάποιος δεν έχει συλληφθεί, προκύπτουν νέα στοιχεία, νέος κόσμος μπαίνει στη λίστα των καταζητούμενων, και σχήματα σύλληψης εκδίδονται, ακόμη για ανθρώπους που δεν έχουν κάνει τίποτα. Άνθρωποι που έπαιξαν μόνο μια μορφή σε κάποια διαδήλωση, αντιμετωπίζονται τώρα κατηγορίες συμμετοχής σε ένοπλες συμμαχίες λες και σκότωσαν κάποιον, και κινδυνεύουν με 10-15 χρόνια φυλάκιση.

Μετάφραση: Γιάννης Σαρ., Παναγιώτης Καλ.

ΣΤΗ ΜΙΚΡΗ ΛΙΜΝΟΥΠΟΛΗ Ο ΣΚΡΟΥΤΖ ΑΝΗΣΥΧΕΙ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ...

ΚΑΙ ΤΑ ΟΥΟ ΣΧΟΛΕΙΑ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ ΚΑΤΕΛΛΕΙΜΕΝΑ. ΤΑ ΚΟΛΟΠΑΙΔΑ ΔΕΝ ΣΚΕΦΟΝΤΑΙ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΜΟΥ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ. ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΒΑΣΙΚΟΣ ΠΟΡΟΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΜΟΥ... ΚΑΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΝΩ ΠΡΙΝ ΧΡΕΩΚΟΠΗΣΩ.

ΑΜΕΣΟΣ ΤΟ ΜΥΑΛΟ ΤΟΥ ΠΑΕΙ ΣΤΟΝ ΝΤΟΝΑΛΝΤ.

ΝΤΟΝΑΛΝΤ ΑΚΟΥ. ΤΑ ΑΝΗΘΙΑ ΣΟΥ ΠΡΟΤΙΝΟΥΝ ΣΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ. ΑΠΟ ΟΩ ΚΑΙ ΠΕΡΑ ΕΙΣΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ. ΑΝ ΣΥΝΕΧΙΣΟΥΝ ΤΗ ΔΡΑΣΗ ΤΟΥΣ ΘΑ ΑΠΟΛΥΘΕΙΣ ΚΑΙ ΘΑ ΜΟΥ ΔΩΣΕΙΣ ΟΣΑ ΝΟΙΚΙΑ ΧΡΕΣΤΑΣ.

ΜΑ ΘΕΙΣ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΧΟΥΝ ΟΙΚΙΟ... ΤΙ; ΑΚΟΥΣΕΣ ΤΙ ΕΙΠΑ. ΟΙ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΝ.

ΑΝΗΘΙΑ ΑΚΟΥΣΑΤΕ ΠΟΛΥ ΚΑΛΑ ΤΙ ΕΙΠΕ Ο ΣΚΡΟΥΤΖ. ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΤΕ ΝΑ ΠΗΓΑΙΝΕΤΕ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ.

ΜΑ ΘΕΙΣ ΟΙ ΣΥΜΜΑΘΗΤΕΣ ΜΑΣ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΝ. ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΑΓΟΝΙΖΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΙ ΤΟΥΣ ΕΙΜΑΣΤΕ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΙΣΤΟΤΗΤΙΑΣ.

ΔΕΝ ΞΕΡΩ ΕΓΩ ΑΠ' ΑΥΤΑ. ΕΣΤΙ ΚΑΙ ΞΕΜΥΤΙΣΕΤΕ ΤΗ ΒΑΨΑΤΕ.

ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΟ. ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΡΑΣΙΟΥΜΕ Ο ΣΚΡΟΥΤΖ ΘΑ ΚΑΝΕΙ ΚΙ ΑΛΛΑ... ΝΑ ΦΥΓΟΥΜΕ ΑΠ' ΤΟ ΠΑΡΑΒΥΡΟ ΝΑ ΕΙΣΟΔΙΩΣΟΥΜΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ.

ΓΡΗΓΟΡΑ ΦΥΓΑΜΕ

ΝΤΙΟΥ, ΤΡΕΞΕ ΝΑ ΕΙΣΟΔΙΩΣΕΙΣ ΤΟ ΑΛΛΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΠΑΝΤΕΒΟΥ ΣΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑ.

ΓΡΗΓΟΡΑ ΠΑΙΔΙΑ! Ο ΣΚΡΟΥΤΖ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ ΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ. ΠΗΡΑΜΕ ΠΡΟΤΥΠΩΝΙΑ ΓΙΑ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΣΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑ.

ΘΕΛΟΥΜΕ ΜΟΡΦΩΣΗ ΓΙΑ ΝΑ ΖΗΣΟΥΜΕ. ΟΧΙ ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΘΑΝΟΥΜΕ Σ' ΑΥΤΗ ΤΗ ΣΑΛΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΠΟΥ ΚΥΒΕΡΝΟΥΝ ΟΙ ΣΚΡΟΥΤΖ. ΔΕ ΜΠΟΡΕΙ Ο ΣΚΡΟΥΤΖ ΕΠΕΙΔΗ ΕΧΤΙΣΕ ΟΥΟ ΚΛΩΒΙΑ ΚΑΙ ΜΑΣ ΕΒΑΛΕ ΜΕΣΑ, ΝΑ ΜΑΣ ΚΑΝΕΙ Ο, ΤΙ ΘΕΛΕΙ. ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ!

ΑΦΟΥ ΕΙΠΑΝ ΟΛΟΙ ΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ ΤΗΝ ΓΝΩΜΗ ΤΟΥΣ, ΑΠΟΦΑΣΙΣΑΝ ΝΑ ΑΝΤΙΣΤΑΘΟΥΝ ΣΤΟΝ ΣΚΡΟΥΤΖ, ΠΟΥ ΕΠΙΧΕΙΡΕΙ ΕΚΤΟΣ ΑΠ' ΤΙΣ ΜΗΧΑΝΕΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΝΑ ΕΛΕΓΧΕΙ ΚΑΙ ΤΑ ΜΥΑΛΑ ΤΟΥΣ. ΚΙ ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΜΕ ΤΑ ΛΕΦΤΑ ΤΟΥ. (Ο ΧΑΦΙΣ ΕΝ ΤΟ ΜΕΤΑΞΥ ΤΑ ΕΧΕΙ ΑΝΑΦΕΡΕΙ ΟΛΑ.)

Ο ΣΚΡΟΥΤΖ ΕΙΝΑΙ ΑΔΙΚΟΣ. ΕΧΕΙ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ, ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΑ ΚΑΝΑΛΙΑ, ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ, SUPER MARKET ΚΑΙ ΤΟ ΜΟΝΟ ΠΟΥ ΤΟΝ ΝΟΙΑΖΕΙ ΕΙΝΑΙ ΜΗΔΕ ΤΙΣ ΚΑΒΥΣΤΕΡΗΣΕΙΣ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΤΟΥ.

ΚΑΘΑΡΜΑ. ΤΑ ΑΝΗΘΙΑ ΣΟΥ ΕΧΟΥΝ ΞΕΣΗΚΟΕΙ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΜΟΥ. ΕΚΑΝΑ Ο, ΤΙ ΜΟΥ ΕΙΠΕΣ ΑΛΛΑ ΤΟ ΜΕΤΑΝΟΙΩΣΑ. ΑΠΟ ΟΩ ΚΑΙ ΠΕΡΑ ΘΑ ΜΑΙ ΜΑΖΙ ΤΟΥΣ Ο, ΤΙ ΚΙ ΑΝ ΓΙΝΕΙ ΑΡΚΕΤΟ ΑΙΜΑ ΜΟΥ ΧΕΙΣ ΡΟΥΦΕΙΣ...

ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΧΑΣΕΙ ΚΑΙΡΟ Ο ΣΚΡΟΥΤΖ...

...ΣΤΑΜΑΤΗΣΕ ΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ

Ο ΝΤΟΝΑΛΝΤ, ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΒΑΡΡΑΛΕΑ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΙΤΙΚΗ, ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ, ΠΟΥ ΔΕΧΟΝΤΑΙ ΤΗΝ ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΤΩΝ ΜΠΑΤΣΩΝ

ΔΕΝ ΣΑΣ ΦΟΒΟΜΑΣΤΕ ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΠΟΦΑΣΙΣΜΕΝΟΙ

ΟΧΙ! ΔΕΝ ΞΕΡΑ ΟΤΙ ΘΑ 'ΧΟΥΜΕ ΚΑΙ ΤΕΤΟΙΑ... ΟΥΡΦ ΓΚΡΑΟΥ

ΜΠΑΤΣΟΙ ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ

ΜΠΟΥΜ! ΜΠΑΜ!

Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΝΤΟΝΑΛΝΤ, ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΤΟΥΣ ΜΠΑΤΣΟΥΣ ΑΠΟΚΕΙ ΠΟΥ ΡΨΑΝ. Ο ΜΟΝΟΣ ΠΟΥ ΕΜΕΝΕ ΝΑ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΟΥΝ ΤΩΡΑ ΗΤΑΝ Ο ΙΔΙΟΣ Ο ΣΚΡΟΥΤΖ...

ΝΟΜΙΖΟΝΤΑΣ ΟΤΙ ΜΕ ΤΑ ΛΕΦΤΑ, ΤΟ ΚΥΡΟΣ ΚΑΙ... ΤΟ ΜΠΑΤΣΟΥΝΙ ΤΟΥ, ΘΑ ΛΥΣΙΣΕΙ ΤΗΝ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΜΑΘΗΤΩΝ-ΝΤΟΝΑΛΝΤ ΚΙ ΟΤΙ ΜΕΤΑ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΝ ΟΙ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ, ΑΥΤΟΣ ΞΕΚΙΝΗΣΕ. Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΥΠΟΔΟΧΗΣ ΗΤΑΝ ΕΚΕΙ...

ΡΑΡΤΑ ΑΜΑΝ

ΦΥΓΕ ΑΠΟΩ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΤΗ. ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ ΤΙΠΟΤΑ ΝΑ ΠΟΥΜΕ. ΔΕΝ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΓΙΝΟΥΜΕ ΕΡΓΑΤΕΣ ΣΟΥ ΝΑ ΜΑΣ ΡΟΥΦΑΣ ΤΟ ΑΙΜΑ ΖΟΥΜΕ ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ ΜΟΝΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΙ ΠΕΤΑ ΓΡΗΓΟΡΑ ΤΟ ΜΠΑΤΣΟΥΝΙ ΜΗ ΣΤΟ ΟΩΣΟ ΚΑΙ ΤΟ ΦΑΣ!

ΜΕ ΠΟΝΕΜΑ Ο ΣΚΡΟΥΤΖ ΣΟΥ ΠΙΣΕ ΤΟ ΑΙΜΑ ΠΟΥ ΞΕΡΕΙΣ ΤΙΣΣ ΓΙΝΟ ΚΑΙ ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ

ΟΠΩΣ Ο ΑΛΛΟΣ ΒΕΙΣ ΚΙ ΑΥΤΟΣ ΤΑ ΚΛΑΣΕ ΚΙ ΕΦΥΓΕ

ΧΩΡΙΣ ΤΕΛΟΣ